

V tistem hipu pa plane iz bližnje gošče psu podobna žival ter se zakadi v sredo ovčje trume.

Mihec meneč, da je sultan, ga pokliče po imenu; a tedaj že zapazi, da drži žival najlepšo ovco za vrat in jo vleče za seboj.

„Volk!“ vzklikne deček, pa skoči brez premisleka nadenj in ga oplazi s palico po glavi.

Volk izpusti svoj plen ter se zakadi na pastirja.

Bliskoma podere Mihca na tla. Revež bolešno zakriči in zgrabi z obema rokama volka za vrat. Zver se vzpne kvišku — in pastir, ki ga je držal za vrat, odleti nekaj korakov od njega. Volk odpre žrelo in hoče iznova naskočiti pastirja — še trenutek, pa bi bilo po njem — a v tistem usodnem hipu skoči zadaj nad volka velik pes in ga stisne za vrat.

Srdito se zgrabita volk in pes. Neodločno se premetujeta renčeč in hreščeč po travniku. Krave in ovce pa mučejo, mekečejo in drvé in beže . . .

Sultan izpusti volkov vrat pa mu zasadi ostre zobe v goltanec. Potok vroče krvi bruhne zveri iz žrela in oblije sultanovo glavo. To psa nekoliko zmede, in v tem hipu ga volk še enkrat zgrabi za vrat. Toda volkovi napadi so postajali vedno slabši . . . zobje mu polagoma zlezejo iz pasjega vratu . . . strese se in obleži.

Sultan, vesel zmage, začne radostno lajati.

Mihec ga pokliče in ga hvaležno pogladi po glavi.

Od tedaj jih ni bilo več ločiti — Mihca in sultana. Zaplotar je rad dovolil, da je pes ostal pri njem, ker je pridnemu Mihcu rešil življenje, od ovac pa odvrnil občutno škodo . . .

Volčji kožuh pa Mihca dobro greje po zimi.

Budislav.

Vabilna pesem.

Dideldam, dideldam,
prišli smo k vam,
bele pogačice
dali ste nam.

Dideldam, dideldi,
pridite tudi vi!
Bele pogačice
dali bi mi.

Bele pogačice,
dali bi kračice
dali vam dali vam,
dideldidam . . .

Zvonimir.

